

Posudek školitele na dizertační práci

„Právní garance nezávislého výkonu mandátu člena parlamentu“

Mgr. Eva Částková
Praha, červen 2012

Název a obsah dizertační práce Mgr. Evy Částkové budí zdání, že jde o natolik aktuální ústavně právní problematiku, že je až konjunkturální vzhledem k probíhajícím řízením o vyslovení souhlasu komory Parlamentu ČR se stíháním poslance. Je však třeba zdůraznit, že autorka si téma zvolila již před několika lety a že důsledně v celém průběhu svého doktorského studia shromažďovala prameny a zpracovávala domácí i zahraniční literaturu. Proto její cílená zaujatost uvedeným tématem mohla vyústit do tak široce zmapovaného terénu, jakým je právní zakotvení garancí pro nezávislý výkon mandátu člena parlamentu.

Nezávislost výkonu mandátu, jak ho autorka podává, tak trochu připomíná snahu o definování žádaného stavu suverénního zákonodárce (dokonce až i suverénního parlamentu), který proto musí disponovat takovými nástroji, které by v širších ústavních souvislostech ospravedlňovaly široký rozsah imunity poslance (senátora). Jak se zdá, autorka z této obecné premisy vychází a tak i konstruuje nezávislost parlamentu. Je však třeba podotknout, že nelze (a snad to na několika místech autorka připomíná) tuto nezávislost vnímat zcela absolutně. Nic není nezávislé natolik, aby nemohlo být z legitimních důvodů opuštěno a proto ani nelze zcela přijmout tezi, že ...“Parlament je pánem svých procedur...” (str.3), když jak zahraniční (francouzské, např.) ale i české realie v oblasti ústavního soudnictví nám ukazují, že kontrola ústavnosti se nevyhýbá legislativnímu procesu v zákonodárném orgánu (parlamentu), a že tedy nelze postavení parlamentu, jako svrchovaného orgánu zákonodárné moci odvozovat jen od formálních s vnějších znaků exkluzivity moci tohoto orgánu.

Je však zřejmé, že je velkým kladem práce, že nabízí srovnání institutu imunity jak v historické tak i současné rovině a čerpá ze zahraniční literatury jak původní klasické tak i z databází současných parlamentních výzkumných a řešeršních center. Za velmi přínosné považuji zejména shrnutí judikatury ESPL vztahující se k tématu a za hodnocení toho, do jaké míry se kvalifikace garancí pro výkon mandátu dotýká rozlišování právě obsahu a formy výkonu takové činnosti, která se výkonu mandátu týká.

Považuji za kladné stránky práce to, jak se autorce podařilo provázat argumentaci, na podporu některých závěrů, kdy od historické metody analýzy nabízí právně formální srovnání, které ústí obvykle do úvah de lege ferenda pro české ústavní prostředí. Nabízí se však také zásadní otázka: nakolik dostatečná či méně dostatečná právní úprava je za jistých formálně srovnatelných okolností efektivní (lze tedy např. uvažovat o „fumus persecutionis“ v českých politických realitách?).

Závěrem tedy konstatuji, že s předloženou prací jsem se dostatečně seznámila, abych mohla doporučit její projednání k řízení o obhajobě.

Jana Reschová

Katedra ústavního práva PFUK